

РЕШЕНИЕ

№ 5469

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **10184** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.84, ал.2, във вр. с чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. Т., [дата на раждане] в [населено място], граждани на И.,Л. срещу Решение ВР-13 от 30.09.2024 година на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС на РБ, с което последният на основание чл.76б, ал.1, т.2 от Закона за убежището и бежанците не допуснал последваща молба с рег.№УП -14748/11.09.2024 година на Д. Т. до производство за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се твърди, че последващата молба била обоснована с ново настъпилите обстоятелства, относно религиозната му принадлежност, както и динамиката в страната му по произход. Счита, че тези обстоятелства кореспондирали с основанията от ЗУБ – нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение, като са представени писмени доказателства. Твърди също, че ситуация в страната му на произход, И., не е била обсъдена от административния орган. Държавата е била раздирана от вътрешни противоречия и протести, атентати, несигурност поради въвличане в усложняващия се конфликт в Близкия И., като тази ситуация се отразява особено неблагоприятно спрямо уязвимите малцинствени общности и в конкретност християните. Моли се да бъде отменено обжалваното решение и да се върне

преписката на административния орган с указания молбата да бъде допусната до разглеждане в производството за предоставяне на международна закрила.

Ответникът - Интервюиращ орган при ДАБ редовно призован не се явява, не се представлява.

Прокурора по делото изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба рег. №105450-184 от 14.01.2019г. търсещият закрила бил регистриран в ДАБ, чрез попълнен регистрационен лист, в който е записан, като на Д. Т., [дата на раждане] в [населено място], граждани на И.. Като част от производството по предоставяне на закрила, с молителя било проведено интервю на 21.01.2019г. (л.40-44). В хода на същото Д. Т. заявил, че през м. ноември 2018г. напуснал И. нелегално преминал в Турция. На територията на България влязъл след 2 седмици с фалшив паспорт. До момента на напускане на държавата си по произход живял в [населено място]. Към датата на интервюто заявил, че цялото му семейство останало в [населено място], а той тръгнал сам. Молбата и протокола от проведеното интервю са били прочетени на молителя от присъствалия преводач от разбираем за същия „фарси“ език, видно от положените подписи. С решение № УПХ – 41 от 01.02.2019 г. на интервюиращ орган на ДАБ – МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Издаденият административен акт е обжалван и с Решение №183 от 07.03.2019г. Административен съд – Хасково жалбата на чуждия гражданин е отхвърлена и съдебният акт е влязъл в сила.

Подадена е последваща молба за предоставяне на международна закрила, рег. №УП-14748/13.03.2023г. на Държавна агенция за бежанците при МС, по която е образувано административно производство, приключило с издаването на Решение № ВР-9 от 23.03.2023 година на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС на РБ, с което не е допусната последващата молба на Д. Т. до производство за предоставяне на международна закрила. Издаденият административен акт е обжалван и с Решение № 3364 от 22.05.2023 г. Административен съд – София-град жалбата на чуждия гражданин е отхвърлена и съдебният акт е влязъл в сила.

Настоящият жалбоподател за втори път подава последваща молба за закрила на 11.09.2024г., заведена в ДАБ под вх. №УП-14784/11.09.2024г. С Решение №ВР-13 от 30.09.2023г. (л.7-10) интервюиращ орган не е допуснал последваща молба с рег. №14784/11.09.2024г. на Д.Т. до производство за предоставяне на международна закрила. В акта си, административният орган е описал всички производства, проведени във връзка с първоначално подадената молба за закрила от лицето. Извършил е детайлен анализ на заявеното от молителя, като в тази връзка направил и съответните изводи. Конкретно посочил, че с подаването си на молба с вх. № УП -14748/11.09.2024г. чуждият гражданин отправя искане за предоставяне на международна закрила в Република България. В така изложеното си искане молителят

не предоставя никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. Обсъдено е, че съгласно чл.76а от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл.13 ал.2.В случая, кандидатът подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, като към нея е предоставил нови доказателства, два броя декларации.В обобщение е формирано заключението, че липсата на нови обстоятелства за личното положение на жалбоподателят в подадената последваща молба за международна закрила сочело, че няма правни основания за разглеждане на подадената молба от кандидата. Събраните в предишните и настоящото производство доказателства не водели до извод за наличието на настъпили нови обстоятелства от значение за индивидуалното положение на кандидата.На 01.10.2024г.,срещу подпис, решението е връчено на жалбоподателя, а последния е запознат с неговото съдържание на език, който владее.Жалбата срещу решението е подадена на 08.10.2024г.

Административният орган представи в цялост административната преписка,включително декларация от А. Дини представител на фондация „Мост към народите“ и Л. А. от църква „Б. вест“.По реда на чл.176 от ГПК,в о.с.з. проведено на 11.02.2025г. жалбоподателят заяви,че приел преди 2 години християнската религия и се чувства истински християнин.В СДВНЧ –Б. се срещнал с А. Дини,който му помогнал и така намерил нов смисъл на неговият живот.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 7-дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл.84, ал.2 от ЗУБ.

Решението е обективизирано в писмена форма и е издадено от административен орган,разполагащ с материална и териториална компетентност. Съгласно чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ, председателят на ДАБ определя длъжностни лица от Държавната агенция за бежанците за интервюиращи органи, които да извършват действията, предвидени в този закон, а по делото е представена Заповед №ЦУ—РД-05-108/03.04.2023г.(л.11) на председателя на ДАБ,с която Д.П. е определена за интервюиращ орган.

Съдът установи, че процедурата по проверка допустимостта на последващата молба на жалбоподателя е надлежно проведена. Ето защо приема, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да представляват основание за отмяна на обжалваното решение на основание [чл.146, т.3 от АПК](#).

При извършената проверка относно материалната му законосъобразност, съдът намира атакувания акт за издаден в съответствие с материалния закон.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на [§1, т.6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ](#).

Производството пред административния орган е образувано на основание [чл.76б от Закона за убежището и бежанците](#), който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. [Директива 2013/32/ЕС](#) на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, в чл.33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл.33, параграф 2, б.“г“ държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 201/95/ЕС. Приетата норма в българското законодателство е тази по [чл.76а от Закона за убежището и бежанците](#), съгласно която преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл.13, ал.2, т.4. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

Разпоредбата на [чл.76б от Закона за убежището и бежанците](#) не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на [чл.76в от Закона за убежището и бежанците](#), чужденците не се ползват от правата по чл.23, ал.1, чл.29, ал.1, т.8, чл.29а и чл.58, ал.7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на [чл.58, ал.5 от Закона за убежището и бежанците](#), съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на [чл.76б, ал.1 от ЗУБ](#) интервюиращият орган взима решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл.13, ал.2, т.4 от закона, тези писмени доказателства следва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на [чл.58, ал.5 от ЗУБ](#). Спазена е и гаранцията [чл.10, параграф 1, б.“а“ от Директива 2005/85/ЕО](#) на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за

изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в [чл.4 от Директива 2004/83/ЕО](#).

Следва да се отбележи обаче, че в случая чуждият гражданин е представил документи, които са приети, като адм. орган е приел, че не представляват нови обстоятелства. В случая настоящият състав следва да отбележи, че съдържанието им е от съществено значение, доколкото ако се установи, че в тях са изложени обстоятелства, водещи на опасения от преследване на жалбоподателя, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група или на опасност от тежки посегателства за него като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, то отговора на въпроса дали ли са основания за допустимост на последващата молба за международна закрила. В случая се твърди за промяна на религиозна принадлежност на молителят.

В решенията по дела C-297/17, C-318/17, C-319/17 и C-438/17 Съдът на ЕС приема, че чл.33, §2 от Директива 2013/32 на ЕП и на Съвета, относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, изброява изчерпателно положенията, при които държавите-членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима. Според чл.33, §2, б.„г“ от Директивата, „молбата е недопустима, единствено ако е последваща, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това, дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС“. С Решение на СЕС от 10.06.2021 г. по дело C-921/19 е прието, че чл.40, §2 от Директива 2013/32 и чл.4, §2 от Директива 2011/95 не допускат национално законодателство, съгласно което документ, представен от кандидат за международна закрила в подкрепа на последваща молба, автоматично се приема за непредставяващ „нов елемент или нов факт“, по смисъла на тази разпоредба, когато автентичността на този документ не може да бъде установена или източникът на такъв документ не подлежи на обективна проверка.

В случая, жалбоподателят е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, като към нея предоставил нови доказателства, от значение за неговото лично положение относно държавата му по произход или пребиваване. От представената декларация от А. Дини представител на фондация „Мост към народите“ е посочено, че жалбоподателят е помагал на А. Дини и предстои неговото кръщение. Във втората декларация подписана от Л. Ятански е посочено, че жалбоподателят се интегрира пълноценно в българското общество. От представените документи не може да се установи, че същият е приел християнството и са налице нови обстоятелства така както се твърди в жалбата. От дадените обяснения при изслушването на жалбоподателят в о.с.з. на 11.02.20025г., съдът констатира, че относно твърденията му, че е приел християнството, същите обстоятелства не бяха детайлизирани и конкретни/къде се е случило и кога/, не бе разкрит начинът на приобщаване на жалбоподателя към новата изповядвана от него религия. Представените документи не удостоверяват такива обстоятелства, а също липсват данни лицата подписали документите да са свързани с християнството и

християнската религия.Съдът приема,че не съществуват никакви достоверни доказателства,че жалбоподателят реално е приел християнската религия.

Относно другата част от жалбата и изложените причини за напускане на И. от жалбоподателят са били обект на административни производства, като същите са преценени за неоснователни.Съдът намира, че в случая сочените от жалбоподателя проблеми,обосноваващи последващата му молба за закрила,не са нови.Не са представени пред решаващия орган нови данни, писмени доказателства или твърдения, които да се приемат за относими, евентуално основателни да за се пристъпи към последващо разглеждане на молбата за закрила. От събраните по делото доказателства не се установява позоваване на чужденеца на нови обстоятелства от съществено значение за личното положение. Не се установява наличие на сериозни политически, социални или хуманитарни проблеми, макар и тези фактори да не рефлектират пряко върху преценката за наличието или липсата на основания за предоставяне на международна закрила, предвид приоритетното изследване на личната бежанска история на търсещото закрила лице.Същественото в случая е, че липсват нови писмени доказателства, обстоятелства и позовавания в молбата и в жалбата за влошаване личното положение на молителя. Наред с това данни за обстановката в И. сочат, че няма правни основания за разглеждане на подадена от Д. Т. последваща молба за предоставяне на закрила предвид неспазването на изискванията за нейната допустимост. Събраните в административното и настоящото производство доказателства не водят на извод за наличието на настъпили нови обстоятелства от значение за **индивидуалното положение жалбоподателя**, като в тази връзка следва да се има предвид, че като нови обстоятелства относно личното положение на търсещия закрила, законодателят визира такива, които са в обхвата на приложното поле на ЗУБ – чл.8 и чл.9, а не такива, които са релевантни от гледна точка на жалбоподателя.

Предвид гореизложеното, съдът намира оспорения акт за издаден в съответствие с материалноправните разпоредби и процесуалните правила, относими към неговото постановяване. Същият съответства с целта на закона, не е засегнат от порок, налагащ неговата отмяна, поради което следва да бъде потвърден, а подадената против него жалба отхвърлена като неоснователна.

Водим от гореизложеното и на основание [чл.172, ал.2 от АПК](#), АССГ-34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Д. Т., [дата на раждане] в [населено място],граждани на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № ВР-13 от 30.09.2024 година на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при МС на РБ, с

което последният на основание чл.76б,ал.1,т.2 от Закона за убежището и бежанците не допуснал последваща молба с рег. №УП-14748/11.09.2024 година на Д. Т. до производство за предоставяне на международна закрила.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

съдия: